

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 maja 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku S. J. z dnia 15 marca 2022 roku przyznał mu emeryturę od dnia 10 kwietnia 2022 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 257470,63 zł
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 705642,58 zł
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 196,20 m-cy
- wyliczona kwota emerytury wynosi 4908,83 zł

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej:

$$((...),63 + (...),58) / 196,20 = 4908,83 \text{ zł.}$$

Od dnia 1 czerwca 2022 roku obliczona emerytura brutto wynosi 4908,83 zł.

Wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 4057,04 zł.

Zakład odmówił obliczenia emerytury z rekompensatą ponieważ:

- załączone do wniosku świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach nie spełnia wymogów formalnych tj. brak pieczętki nagłówkowej zakładu pracy.

Jednocześnie ZUS nadmienił, że wskazany okres byłby niewystarczający do ustalenia rekompensaty, ponieważ jest krótszy niż wymagane 15 lat.

Wysokość kapitału początkowego przeliczono na podstawie zasad obowiązujących w dniu wydania tej decyzji. uwzględniono wszystkie dotychczasowe zmiany do ustawy emerytalnej, które dotyczyły kapitału początkowego.

Za okres pracy na umowę o pracę tj. od 20-02-1974 do 31-12-1974, za który nie przedłożono dochodu przyjęto obowiązujące w tym okresie kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Ponowne przeliczenie emerytury nastąpi jeżeli ubezpieczony przedłoży zaświadczenia o zarobkach lub dokumentację zastępczą (legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisane kwoty wynagrodzenia, angaże lub karty wynagrodzeń z archiwum) za wskazane okresy.

(decyzja – k. 9-11 plik II załączonych do sprawy aktu organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł S. J. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony wskazał, że tego rodzaju pracę wykonywał będąc zatrudniony w Z.P. P (...) w Ł. w okresie od dnia 7 marca 1980 roku do dnia 31 maja 1989 roku.

(odwołanie – k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że załączone przez wnioskodawcę do wniosku z dnia 15 marca 2022 roku świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach za okresy pracy od dnia 18 stycznia 1995 roku do dnia 13 stycznia 1999 roku, od dnia 21 stycznia 1999 roku do dnia 18 grudnia 2000 roku, od dnia 23 grudnia 2000 roku do dnia 3 marca 20002 roku, od dnia 13 marca 2002 roku do dnia 26 marca 2003 roku, od dnia 5 kwietnia 2003 roku do dnia 22 listopada 2003 roku nie spełnia wymogów formalnych, tj. brak pieczętki nagłówkowej zakładu pracy.

Ponadto ZUS wskazał, że w dniu 11 maja 2022 roku ubezpieczony oprócz odwołania od decyzji z dnia 2 maja 2022 roku złożył również wniosek o rekompensatę, dołączając do wniosku świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 10 maja 2022 roku.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4-4 verte)

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 roku wnioskodawca poparł odwołanie, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(końcowe stanowiska stron – rozprawa z dnia 14 grudnia 2022 roku e-protokół (...):48:52 – 00:48:54 – płyta CD – k. 36)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. J. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Z umowy o pracę zawartej w dniu 6 marca 1980 roku na okres próbny wynika, że wnioskodawca został zatrudniony w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku ślusarza remontowego.

(umowa o pracę – k. 5 w aktach osobowych dot. zatrudnienia w (...) L.)

W umowie o pracę z dnia 19 marca 1980 roku zawartej na czas nieokreślony wskazano, że skarżący zatrudniony został w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku zakładacza osnów.

(umowa o pracę – k. 6 w aktach osobowych dot. zatrudnienia w (...) L.)

Podaniem z dnia 25 lutego 1981 roku wnioskodawca wniósł o przeszerogowanie go ze stanowiska zakładacza osnów na stanowisko mechanika.

(podanie – k. 17 w aktach osobowych dot. zatrudnienia w (...) L.)

W świadectwie pracy wystawionym w dniu 31 maja 1989 roku przez Zakłady (...) w Ł. podano, że S. J. zatrudniony był we wskazanym miejscu w pełnym wymiarze czasu godzin w okresie od dnia 7 marca 1980 roku do dnia 31 maja 1989 roku, ostatnio na stanowisku ślusarza remontowego z wynagrodzeniem kat. 7 stawka 142,00 zł, akord współzależny 98 % od tkaczy.

(świadectwo pracy – k .1 w aktach osobowych dot. zatrudnienia w (...) L.)

Z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionego przez Zakłady (...) w Ł. wynika, że wnioskodawca będąc zatrudniony we wskazanym miejscu w okresie od dnia 7 marca 1980 roku do dnia 31 maja 1989 roku wykonywał pracę na stanowisku mechanika.

(zaświadczenie – k. 25-25 verte)

Praca mechanika, praca zakładacza osnów na tkalni to w istocie te same prace, co praca ślusarza remontowego.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 roku e-protokół (...):45:55 – 00:48:52 w związku z 00:04:13-00:20:09 – płyta CD – k. 36, zeznania świadka R. U. na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 roku e-protokół (...):35:31-00:45:24 – płyta CD – k. 36)

Wnioskodawca pracował na trzy zmiany na tkalni – dużej hali, na której znajdowało się około 500 maszyn. Skarżący zajmował się wyłącznie wykonywaniem pracy mechanika, naprawiał maszyny tkalnicze. Naprawiał wałki, tulejki na maszynie, igły które się połamały używając do tego celu imbusów, płaskich kluczy. Naprawy wykonywane były na tkalni. Zdarzało się, że koniecznym było wymontowanie jakiejś części z maszyny i jej naprawienie w warsztacie znajdującym się na końcu S. produkcyjnej. Tam też znajdowała się szlifierka i wiertarka stołowa. Po wykonaniu naprawy informacja o tym wpisywana była do specjalnie przeznaczonego do tego zeszytu. Takie sytuacje zdarzały się sporadycznie. Całość prac nadzorował brygadzista. Na tkalni panował duży hałas i zapylenie.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 roku e-protokół (...):45:55 – 00:48:52 w związku z 00:04:13-00:20:09 – płyta CD – k. 36, zeznania świadka J. S. na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 roku e-protokół (...):23:35-00:35:31 – płyta CD – k. 36, zeznania świadka R. U. na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 roku e-protokół (...):35:31-00:45:24 – płyta CD – k. 36)

J. S. będąc zatrudniony w przedmiotowym zakładzie na stanowisku mechanika maszyn tkackich i wykonując tożsame czynności co wnioskodawca, otrzymał świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

(zeznania świadka J. S. na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 roku e-protokół (...):23:35-00:35:31 – płyta CD – k. 36)

R. U. będąc zatrudniony w przedmiotowym zakładzie na stanowiskach: mechanika, nastawiacza, mistrza tkalni otrzymał świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

(zeznania świadka R. U. na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 roku e-protokół (...):35:31-00:45:24 – płyta CD – k. 36)

W dniu 15 marca 2022 roku wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o emeryturę wraz z rekompensatą.

(wniosek – k. 1-3 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 2 maja 2022 roku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(decyzja – k. 9-11 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 11 maja 2022 roku wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o ponowne obliczenie przysługującego mu świadczenia emerytalno – rentowego.

(wniosek – k. 1-2 plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 23 czerwca 2022 roku zmieniającą decyzję ZUS z dnia 2 maja 2022 roku w części dotyczącej ustalenia uprawnień do rekompensaty Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał S. J. emeryturę od dnia 10 kwietnia 2022 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 257470,63 zł

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 705642,58 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 196,20 m-cy

- wyliczona kwota emerytury wynosi 4908,83 zł

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej:

$((...),63 + (...),58) / 196,20 = 4908,83 \text{ zł.}$

Od dnia 1 lipca 2022 roku obliczona emerytura brutto wynosi 4908,83 zł.

Wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 4178,04 zł.

Jednocześnie Zakład odmówił przyznania ubezpieczonemu rekompensaty ponieważ na wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych udokumentował jedynie 8 lat, 8 miesięcy i 18 dni w okresach od dnia: od dnia 18 stycznia 1995 roku do dnia 13 stycznia 1999 roku, od dnia 21 stycznia 1999 roku do dnia 18 grudnia 2000 roku, od dnia 23 grudnia 2000 roku do dnia 3 marca 2002 roku, od dnia 13 marca 2002 roku do dnia 26 marca 2003 roku, od dnia 5 kwietnia 2003 roku do dnia 22 listopada 2003 roku.

Za okres pracy na umowę o pracę tj. od 20-02-1974 do 31-12-1974, za który nie przedłożono dochodu przyjęto obowiązujące w tym okresie kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Ponowne przeliczenie emerytury nastąpi jeżeli ubezpieczony przedłoży zaświadczenia o zarobkach lub dokumentację zastępczą (legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisane kwoty wynagrodzenia, angaże lub karty wynagrodzeń z archiwum) za wskazane okresy.

(decyzja – k. 8-10 plik III załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, aktach ZUS, w tym przede wszystkim na załączonych do sprawy aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł.. Ponadto Sąd oparł się na osobowych źródłach dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Zeznania świadków – osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników Zakładów (...) w Ł., zatrudnionych w tym samym czasie co wnioskodawca nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. Co również istotne zeznania ubezpieczonego oraz powołanych w sprawie świadków nie zostały zasadnie podważone przez organ rentowy w toku procesu. Z zeznań tych wynika wprost, czym zajmował się wnioskodawca w trakcie wykonywania pracy w spornym okresie.

Podkreślenia wymaga także, że świadkowie R. U., J. S. również zatrudnieni w Zakładów (...) w Ł. otrzymali od pracodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy wnioskodawcy przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2022 r. , poz.1340) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (zob. np. M. Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX/el. 2017; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Przepisy art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołujący nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2022 r. , poz. 504) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepis art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w

sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu wnioskodawca domagał się ustalenia, że w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. w okresie od dnia

7 marca 1980 roku do dnia 31 maja 1989 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania rekompensaty.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Tym samym brak świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub wydanie świadectwa, które nie spełnia wymagań formalnych nie przekreśla ustalenia, że tego rodzaju praca była wykonywana. W szczególności ubezpieczony może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. W szczególności zastosowanie mają art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. Strony mają też prawo podważać moc dowodową dokumentów, w tym także świadectwa pracy, które jest dokumentem prywatnym i podlega ocenie przez sąd zgodnie z zasadami art. 233 § 1 k.p.c. W postępowaniu sądowym nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne /tak SA w Szczecinie w wyroku z dnia 20 lipca 2016 r, III AUa 690/15, LEX nr 2121869 /.

Stąd też, bez znaczenia pozostawała okoliczność, iż wnioskodawca za sporny okres nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

W sprawie o świadczenia z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń sądu ma być charakter zatrudnienia, dokonywanie ustaleń stanu faktycznego odbywa się z reguły poprzez przeprowadzenie dowodów osobowych oraz - o ile to jest możliwe - dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych. Osobowe źródła dowodowe (w tym zarówno zeznania świadków, jak i strony procesowej) muszą być skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia,

może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do świadczeń. Ocena osobowych źródeł dowodowych musi być przy tym wolna od jakiegokolwiek dowolności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego./ tak SA w Szczecinie w wyroku z dnia 27 października 2016 r III AUa 41/16 LEX nr 2151525/

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę w spornym okresie była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10).

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na jednoznaczne ustalenie, że wnioskodawca pracując w Zakładach (...) w Ł. od dnia 7 marca 1980 roku do dnia 31 maja 1989 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku wykonywał pracę jako ślusarz remontowy. Powyższe znajduje potwierdzenie w świadectwie pracy wystawionym w dniu 31 maja 1989 roku przez Zakłady (...) w Ł., ale także w zeznaniach wnioskodawcy i powołanych w sprawie świadków. W istocie analiza akt osobowych skarżącego pochodzących ze spornego okresu zatrudnienia wskazuje, że początkowo wnioskodawca został przyjęty do pracy na stanowisko ślusarza remontowego. Kolejno z umowy o pracę z dnia 19 marca 1980 roku zawartej na czas nieokreślony wynikało, że wnioskodawca został zatrudniony na stanowisko zakładacza osnów do czasu, gdy podaniem z dnia 25 lutego 1981 roku zwrócił się do pracodawcy o przeszerogowanie go ze stanowiska zakładacza osnów na stanowisko mechanika.

Jak już wskazano, ustalając stan faktyczny sąd oparł się także na zeznaniach świadków, które ocenił jako pełni wiarygodne. Świadkowie R. U., J. S. byli zatrudnieni w tym samym zakładzie, co wnioskodawca, zaten mają praktyczną wiedzę na temat czynności wykonywanych przez niego w ramach zatrudnienia.

Świadkowie ci opisali, co należało do obowiązków wnioskodawcy i czym się on zajmował, w jakich warunkach pracował. Z ich zeznań wynika, że odwołujący się przez cały sporny okres pracował na dużej hali (tkalni). Skarżący naprawiał maszyny tkalnicze - wałki, tulejki, igły za pomocą imbusów, czy kluczy. Świadkowie wskazali, że ubezpieczony wykonywał prace typową dla mechanika, ponadto zgodnie wskazali, że praca wnioskodawcy wiązała się z bardzo wysoką temperaturą i zapyleniem panującym na tkalni.

Sąd pragnie podkreślić, że zeznania świadków korespondują nie tylko z zeznaniami samego wnioskodawcy, ale również dokumentacją znajdującą się w aktach osobowych wnioskodawcy (chodzi zwłaszcza o świadectwo pracy, umowy o pracę).

Na podstawie zeznań wnioskodawcy i świadka R. U. Sąd ustalił również, że tak naprawdę praca mechanika, praca zakładacza osnów na tkalni, to w istocie te same prace co praca ślusarza remontowego. Powyższe oznacza, że pomimo różnej nazwy zajmowanych przez wnioskodawcę stanowisk, wykonywane przez niego obowiązki niczym się nie różniły i wchodziły w ten sam zakres czynności związany z pracą na stanowisku ślusarza remontowego na tkalni.

Jednocześnie organ rentowy nie zakwestionował zeznań ww. świadków i wnioskodawcy oraz wiarygodności dokumentów i nie przedstawił dowodów przeciwnych.

Mając to wszystko na uwadze nie ma żadnych podstaw, aby nie uwzględnić spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Niewątpliwie praca ślusarza remontowego wykonywana w zapyleniu i hałasie przy naprawach maszyn na hali (tkalni) jest pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43) gdzie pod pozycją XIV pkt 25 , wymienia jest bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku nr 1 do Zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r., nr 4, poz. 7). W wykazie A, dziale XIV poz. 25 pkt 1 , który wskazuje jako prace w warunkach szczególnych bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie - stanowiska pracy, na których prace wykonywane są stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie.

Reasumując, po uwzględnieniu spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy, spełnia on wymóg posiadania 15-letniego okresu pracy w takim charakterze. Tym samym wnioskodawcy przysługuje prawo do spornego świadczenia.

Mając na względzie powyższe należało zmienić zaskarżoną decyzję ZUS, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w sentencji wyroku.

z/

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. ZUS wypożyczając akta ZUS

09.01.23r.